

El piano | Gemma Ventura Farré | Actualitzat el 07/02/2019 a les 10:09

Quico Pi de la Serra: «Els gamberros s'estan acabant»

El cantautor exposa la seva col·lecció de guitarres al Museu de la Música

Foto: Juan Miguel Morales

"T'imagines que puges a un autobús de transport públic i una veu et digués: *Vostè ha pujat a l'autobús model tal, el carburant és tal*. Doncs jo amb les guitarres faig el mateix: es diu tal, ha estat feta així".

Quan vaig entrevistar en Quico Pi de la Serra (<https://www.catorze.cat/noticia/2385/quico/pi/serra/atracaria/tots/bancs>) (Barcelona, 1942) a casa seva, vaig al·lucinar amb la quantitat de guitarres que hi tenia. Ara quedem al Museu de la Música (<http://ajuntament.barcelona.cat/museumusica/ca/premsa/el-museu-de-la-musica-inaugura-lexposicio-les-guitarres-den-quico-pi-de-la-serra-amb>), on les exposa fins al 28 d'abril. Passejant-hi trobo des d'un llaüt-guitarra alemany, fins a un guitarrón de San Juan de Chamula o cordòfons de Puerto Rico. M'explica que el seu programa *T'agrada el blues?* de Catalunya Ràdio ja té trenta anys de vida, i que cada setmana hi toca un blues creat per ell mateix. Parlem de música i vida mentre l'escoltem bellugar els dits entre trasts.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=R-zQvck0j9Y>

El perquè de tantes guitarres

He tingut i segueixo tenint molta curiositat, vull saber el perquè de les coses. M'hauria agradat

ser lutier però no tinc cap estudi: em van treure de totes les escoles de petit perquè tenia una actitud com un vegetal, no estava allà, això per als meus pares va ser brutal. Recordo que de jove hi havia una empresa de lutier al carrer ample, que es deia Estruch, i vaig anar-hi amb una foto de l'Elvis Presley perquè volia una guitarra com la que tenia ell, tot i que me la van fer ben diferent. La guitarra és una capsa de parets molt primes, que aguanten una tensió d'uns 200 quilos. Ha d'estar molt ben construïda, amb unes coles i vernissos molt ben trobats, perquè tot allò aguantant tota l'eternitat i soni bé. No tinc mòbil i passo absolutament dels invents electrònics, d'entrada no sé anglès, i no sé ni què vol dir Whatsapp. Però de la música m'interessa tot: des dels processos dels estudis de gravació fins a com es fa un instrument.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=FZY0BvDOt_g

Guitarres, Ilunes i Sibèria

La tapa de la guitarra generalment és de pi canadenc, els aros i el cul, de fustes nobles, com la caoba. Depenent de la fusta, sona d'una manera o d'una altra. Aquestes fustes els lutiers les compren i tarden vint o trenta anys a secar-se. Es tallen en una lluna determinada: pensa que si no es fa en tal nit, amb el pas del temps es pot podrir o trencar. Tot està connectat amb la natura i l'evolució dels instruments ha estat brutal. Els de corda estan entrant en una crisi que no crec que es pugui solucionar: hi ha moltes fustes que no es poden fer servir, perquè no queden els arbres que calen. Diuen que no hi ha prou banús, que el marfil està prohibit. I és per això que ara estan descongelant mamuts de Sibèria. L'artesanía és una de les feines més humanes que hi ha. Cada guitarra té vida perquè és única. Al sistema neocapitalista en què vivim això no li interessa i ho elimina. Un senyor que fa guitarres a mà, què pot demanar-ne si ha estat tants mesos a fer-la?

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=JD3mOyxrD3U>

La relació amb les guitarres

No m'agrada la gent que quan veu una guitarra mira a veure de quina marca és. A mi el que m'enamora d'una guitarra és la seva prestació sonora. A les guitarres els hi parlo, els dic el que els faci falta: els hi agraeixo coses o em cago en déu o les odio. No ens enganyem: faig una feina vocacional, però no és la que més m'agradaria. El que voldria és no fer res i matar-me a palles. Però això és una utopia. Això de la guitarra és terrible: tot el que faig ho voldria fer millor. Des de fa uns anys m'ho passo bé treballant, però és un patir. La vida és patir sempre sempre. T'ho has d'agafar així. Quan algú neix plora per néixer i quan mor plora perquè no vol morir. Em pots dir: sí, però quan veus una posta de sol o fots un polvo, què? Que algú es quedi amb aquell moment excels tota la vida, d'acord, però llavors rebrà més hòsties. Picasso diuen que trencava els pintors que havia pintat. La meua feina, que diria que és una de les millors que hi ha, consisteix a fer que la gent sigui feliç ni que sigui una mil·lèsima de segon i això es fa a través del patiment, cosa que no es veu: perquè la gent paga l'entrada i punt.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=bH-lwu5mwWo>

Ni pessimista ni optimista

El neocapitalisme és el sistema que més ha analitzat la vida, per això triomfa. I per això dona tant pel cul. Ens ven una falsa felicitat: serà feliç amb un cotxe nou, amb una casa nova. Reivindico en el més profund de mi la gamberrada: veure la vida d'aquesta manera. En aquest país i en aquesta època tan complicada crec que els gamberros s'estan acabant. He nascut en una dictadura militar, l'època que estem vivint la trobo apassionant, tot i que és contradictòria i que n'hi ha per cardar el camp i no tornar més. L'època franquista també era apassionant i, entre cometes, et jugaves la vida. Tinc fills des de 8 anys fins a 46 i puc veure com la majoria de coses no haurien d'existir, per exemple, la societat de consum. Què passa quan l'OMS declara que el sucre blanc és el pitjor per als nens i que fa un efecte de dependència com la cocaïna per als adults i desfà els ossos i veus al barri de sota quaranta mil *xuxeries* i nens que mengen merdes tot el dia? L'estat no ho prohibeix i a la gent tant se li'n fot el que diu l'OMS, encara diria: però per què ho ha de prohibir si jo ho vull? I l'estat admetria que és dolent? No pretenc ser pessimista ni optimista, només tocar peus de terra. L'únic que ha valgut la pena és que em parís ma mare.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=wj6ykXfG71A>

La bellesa del final

Jo no passo de tot, al contrari, crec que la majoria de coses no tenen importància. Per entendre la vida hi ha la mort, cosa que he viscut: va morir el meu fill. El que és essencial és l'amor el respecte i poca cosa més. Fa un temps que he entès que estic a l'última etapa de la meva vida, i veig a venir que serà la més fantàstica i no em pregunto per què. No soc savi, no en tinc ni puta idea, però ho veig i dic: el que queda serà el millor.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=xEUYJ_mjYks